

света. Основната маса от цариградските българи, предимно занаятчии, живеят организирано в своите еснафски организации. Националното съзнание сред огромната колония се пробужда още повече от началото на борбата за църковна независимост. Изостря се нуждата от обществен орган, от вестник, който да изразява българските стремежи, и да задоволява жаждата за знания и новини, и да застъпва исканията и интересите на сънародниците⁶.

Големи затруднения среща Богоров, когато се опитва да издейства от османското правителство позволение за издаване на български вестник в Цариград. Българските големци Никола Пиколо и Александър Екзарх, към които той се обръща за съдействие, не успяват да свършат нищо.⁷ Това, разбира се, не може да сломи твърдата решимост и енергичност на Богоров, свикнал на трудности по пътя към осъществяване на идеите си.

Получавайки разрешението според тогавашния обичай, „от управника на Царствената типография една писмовна воля за изваждане български журнал под име „Цариградски вестник“, Богоров пристъпва към издаването му.⁸ Емоционално и реалистично д-р Богоров пише: „Станах ли веднъж вестникар, можах да са представя пред млозина големци, както: Светейшия Вселенски Патриарх, Стефан Богориди - бей и пред граф Титова и Княз Вяжемски...“⁹

Под редакцията на карловеца „Цариградски вестник“ излиза до 18 септември 1850 г. След това редактор на вестника става Александър Екзарх.

В броя от 7 януари 1850 г. Иван Богоров пише статия с програмни елементи, в която се казва: „Ще описва: първом делата на управлението, вънкашни политически новини, без никакво разсъждение от негова страна; ще разсъждава нявгаж за удобрението на училищата ни и колкото ся тегли за нашето народно просветление; ще смества с драго сърце и сякакви новини, политически или книжевни, каквито му ся изпратят из Българско.“¹⁰

Въпреки огромните трудности, Богоров успява до голяма степен да осъществи програмата на вестника. Сам той подчертава пречките при издаването му: „Без да гледам големите мъчнотии за вестника си, следвах да го издавам от как няхах повече от 180 спомощника (спомоществователи - б.м. П.Т.), докле най-сетне ми дотегна до толкова, щото не можах да се стърпя и без да му размисля, напуснах всичко и тръгнах за Влашко.“¹¹

„Цариградски вестник“ трудно си пробива път. В началото абонатите му са не повече от осемдесет. Някои, които четат гръцки вестници, не са недоволни от съдържанието, казват, че в гръцкия в. „Амалтия“ човек намира всичко, намира новини, приказки, писано за театър, за филология, за търговия.¹² Затова редакторът в брой 7